

PREZES
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
W KATOWICACH

40-024 Katowice, ul. Powstańców 41a
Tel./Fax (0-32) 256-46-96, Tel./Fax (0-32) 255-26-47, Tel./Fax (0-32) 255-44-04
E-mail: katowice@uokik.gov.pl

Katowice, dn. 20.10.2003r.

RKT-61-s-78/03/SB

DECYZJA RKT- Nr 46/2003

I Stosownie do art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz.U. z 2003r. Nr 86, poz. 804) i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18, poz. 172 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko Powszechnej Inicjatywie Gospodarczej „EURO 2000” Sp. z o.o., ul. Boczna 6, 44-240 Żory

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

na podstawie art. 23c) ust. 1 w związku z art. 23a) ust. 1 i 2 w/w ustawy **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów**, praktykę polegającą na stosowaniu przez Powszechną Inicjatywę Gospodarczą „EURO 2000” Sp. z o.o. w Żorach, w zawieranych umowach których integralną częścią są *ogólne warunki umowy*, których przedmiotem jest umożliwienie na określonych w umowie zasadach, członkostwa Uczestnika w Grupie „EURO 2000”, którego celem jest zakup przez Uczestnika dobra określonego na pierwszej stronie umowy, którym mogą być w szczególności materiały budowlane, domy, mieszkania, inne nieruchomości, obowiązujących w dacie przeprowadzenia kontroli w siedzibie przedsiębiorcy w dniu 16.06.2003r. postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 Kodeksu postępowania cywilnego, o następującej treści:

1. art. 16 pkt 1 OWU „W ciągu 3 (trzech) miesięcy licząc od zakończenia planu ratalnego „EURO 2000” dokona ostatecznej likwidacji Grupy.”
2. art. 19 OWU „(...) Sprawy wymagające rozstrzygnięcia sądowego będą prowadzone przed sądem według miejsca siedziby „Euro 2000.”

i nakazuje się zaniechanie jej stosowania.

II Na podstawie art. 23c) ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz.U. z 2003r. Nr 86, poz. 804) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18, poz. 172 z późn. zm.), po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

określa się Powszechnej Inicjatywie Gospodarczej „EURO 2000” Sp. z o.o., ul. Boczna 6, 44-240 Żory, środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w celu wykonania nakazu określonego w pkt I sentencji niniejszej decyzji, polegające na zaniechaniu stosowania niedozwolonych postanowień umownych o których mowa w art. 16 pkt 1 oraz art. 19 *ogólnych warunków umowy*, przez zaprzestanie wykorzystywania w umowach zawartych, a

niewykonanych w dacie otrzymania decyzji, a także w nowych umowach zawieranych po tej dacie, treści przedmiotowych postanowień.

III Na podstawie art. 100e ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz.U. z 2003r. Nr 86, poz. 804) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18, poz. 172 z późn. zm.), po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:
mając na uwadze ważny interes konsumentów nadaje się decyzji w zakresie punktów I i II **rygor natychmiastowej wykonalności**.

IV Na podstawie art. 72 w związku z art. 75 i 80 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz.U. z 2003r. Nr 86, poz. 804) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18, poz. 172 z późn. zm.), po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:
postanawia się zobowiązać Powszechną Inicjatywę Gospodarczą „EURO 2000” Sp. z o.o., ul. Boczna 6, 44-240 Żory, do poniesienia kosztów niniejszego postępowania w wysokości 53 zł (słownie złotych: pięćdziesiąt trzy).

Uzasadnienie

W dniu 14.04.2003r. w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, (zwanego dalej organem antymonopolowym) wszczęte zostało postępowanie wyjaśniające w sprawie ustalenia, czy Powszechna Inicjatywa Gospodarcza „EURO 2000” Sp. z o.o., ul. Boczna 6, 44-240 Żory (zwana dalej EURO 2000), stosuje w umowach zawieranych z konsumentami przy użyciu wzorca umownego postanowienia mogące nosić znamiona niedozwolonych postanowień umownych, o których mowa w kodeksie cywilnym (sygn. akt: RKT-62/62/03/SB). Wszczęcie postępowania wyjaśniającego, było spowodowane informacjami, iż istnieje podejrzenie naruszenia przez przedsiębiorcę interesów konsumentów w zakresie warunków realizacji umowy, której przedmiotem jest umożliwienie na określonych w umowie zasadach, członkostwo. Uczestnika w Grupie „EURO 2000”, którego celem jest zakup przez Uczestnika dobra określonego na pierwszej stronie umowy, którym mogą być w szczególności materiały budowlane, domy, mieszkania, inne nieruchomości. (Karty nr 97-102).

Analiza dokumentów zgromadzonych w trakcie postępowania wyjaśniającego w tym również podczas kontroli przeprowadzonej w dniu 16.06.2003r. w siedzibie przedsiębiorcy (ul. Boczna 6 w Żorach) pozwoliła na wstępne ustalenie, iż mogło nastąpić naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w zakresie stosowania postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 Kodeksu postępowania cywilnego.

W wyniku analizy zebranego w ten sposób materiału dowodowego, w dniu 22.07.2003r. postanowieniem nr 1 zostało wszczęte, pod przedstawionym wyżej zarzutem, postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. EURO 2000 w ustosunkowaniu się do zarzutu poinformowała, iż kwestionowany zapis art. 16 ogólnych warunków umowy został zmieniony, a treść art. 19 OWU została usunięta. Art. 16 ust. 1 otrzymał brzmienie „1. Niezwłocznie po zakończeniu planu ratalnego określonego w niniejszej umowie, „Euro 2000” dokona ostatecznej likwidacji grupy. 2. Likwidacja polega na ściągnięciu wierzytelności

przysługujących grupie, a następnie na wypłaceniu uczestnikom wpłaconych rat podstawowych” (Karta nr 5)

Zgodnie z oświadczeniem z dnia 09.09.2003r. Prezesa Zarządu EURO 2000 zmieniona treść ogólnych warunków umowy w art. 16 i usuniętym postanowieniem art. 19 weszła do obrotu z dniem 09.09.2003r. (Karta nr 27) Tak więc, zgodnie z oświadczeniem Prezesa EURO 2000 kwestionowane postanowienia były stosowane do dnia 08.09.2003r. Jak wynika z pisma z dnia 08.09.2003r. od dnia 30 czerwca 2003r. do dnia sporządzenia pisma zawarto ok. 240 umów. (Karta nr 25) Jednakże na potwierdzenie wprowadzonych zmian nie zostały przedstawione faktycznie zawarte w oparciu o zmieniony wzorzec umowy. Nie przedstawiono również sposobu zaniechania wykorzystywania zakwestionowanych postanowień w realizowanych umowach. Przedstawiono jedynie oświadczenie, o wprowadzonych zmianach do wzorca umownego oraz wzorzec ogólnych warunków umowy (Karty nr 27-28)

Organ antymonopolowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 23a) ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, naruszenie obowiązku udzielenia konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, nieuczciwą lub wprowadzającą w błąd reklamę i inne czyny nieuczciwej konkurencji godzące w zbiorowe interesy konsumentów.

W trakcie postępowania wyjaśniającego, uzyskano wzorce umowne, tj. wzór umowy oraz ogólnych warunków umowy, które regulują warunki umowy zawieranej przez EURO 2000 z konsumentami. Jej przedmiotem jest umożliwienie na określonych w umowie zasadach, członkostwo Uczestnika w Grupie „EURO 2000”, którego celem jest zakup przez Uczestnika dobra określonego na pierwszej stronie umowy, którym mogą być w szczególności materiały budowlane, domy, mieszkania, inne nieruchomości. Przedstawione wzorce umowne obowiązywały w dacie przeprowadzenia kontroli w siedzibie przedsiębiorcy w dniu 16.06.2003r. (Karty nr 53-56). Zgodnie z oświadczeniem Prezesa Zarządu EURO 2000, przedstawiona umowa wraz z załączonymi warunkami były stosowane do dnia 08.09.2003r. (Karta nr 27) Jak ustalono w trakcie przeprowadzonej w dniu 16.06.2003r. kontroli, w oparciu o zgromadzone wzorce umowne, były zawierane umowy z konsumentami (Karty nr 29-34).

Wzorce umowne wykorzystywane przy zawieraniu umów z konsumentami mogą być poddane kontroli abstrakcyjnej. Kontroli abstrakcyjnej wzorca jako takiego (art. 479³⁶ – 479⁴⁵ K.p.c.) dokonuje się niezależnie od tego, czy wzorzec był, czy też nie był zastosowany w konkretnej umowie. Kontrola taka obejmuje klauzule pojedyncze lub zbiorowe (cały wzorzec lub jego fragment). Oceny postanowień w wypadku kontroli abstrakcyjnej dokonuje Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wyłącznie do kompetencji tego Sądu należy uznanie postanowień wzorców umownych za niedozwolone. Art. 479⁴³ K.p.c. rozszerza prawomocność wyroku wydanego w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone na osoby trzecie. Skutek tzw. prawomocności rozszerzonej następuje od chwili wpisania wzorca umowy do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. Konsekwencją umieszczenia postanowienia umownego w w/w rejestrze jest to, że posłużenie się nim będzie miało skutek wprowadzenia do umowy elementu bezwzględnie przez prawo zakazanego. Wpis do rejestru niedozwolonych postanowień umownych oznacza, że od tego momentu stosowanie takiej klauzuli jest zakazane we wszystkich wzorcach umownych.

Sąd dokonując oceny postanowienia umownego ocenia określony zapis, i w momencie jego wpisania do rejestru klauzula przestaje być postanowieniem konkretnego wzorca umownego, a staje się samodzielnie funkcjonującą zasadą, która została zakwestionowana. Ze względu na rozszerzoną skuteczność klauzul (art. 479⁴³ K.p.c), spełniają one funkcję podobną do przepisów

prawa. Tak więc, dokonując oceny treści postanowień umownych wykorzystywanych przez przedsiębiorców we wzorcach umownych należy wykorzystywać reguły interpretacji wykształcone w nauce prawa i praktyce orzeczniczej (wykładnia językowa, systemowa, funkcjonalna i inna). Stąd też, niedozwolone będą takie postanowienia umów, które mieszczą się w „hipotezie” klauzuli wpisanej do rejestru, której treść zostanie ustalona w oparciu o dokonaną jej wykładnię. Nie jest zatem konieczna dokładna, literalna identyczność klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywanej.

„EURO 2000”, co potwierdzają umowy zawarte z konsumentami z dnia 30.06.2003r. (Karty nr 29-34), do których inkorporowano kwestionowane klauzule, stosuje w „ogólnych warunkach umowy” postanowienia wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone:

1. art. 16 pkt 1 OWU „W ciągu 3 (trzech) miesięcy licząc od zakończenia planu ratalnego „EURO 2000” dokona ostatecznej likwidacji Grupy.”

2. art. 19 OWU „(...) Sprawy wymagające rozstrzygnięcia sądowego będą prowadzone przed sądem według miejsca siedziby „Euro 2000.”

Postanowienie wskazane w pkt 1 zostało uznane za niedozwolone wyrokiem z dnia 19 marca 2003r. Sygn. akt XVII Amc 21/02 przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, a następnie wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych w dniu 30 czerwca 2003r. w sprawie z powództwa Domicelii Olszówki przeciwko Międzynarodowej Korporacji Gospodarczej „InCo” Sp. z o.o. Tychy. Sąd uznał za niedozwolone i zakazał stosowania postanowienia w brzmieniu:

„W ciągu trzech miesięcy licząc od terminu zakończenia planu ratalnego „InCo” dokona ostatecznej likwidacji grupy”.

Powołane postanowienia, można uznać, za tożsame, przez co okres na ostateczną likwidację grupy określony przez EURO 2000 w zapisie należy traktować jako niezgodny z prawem. Treść zapisu wykorzystywanego przez EURO 2000 mieści się w całości w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru.

Poniżej przytoczono różnice występujące w porównywanych postanowieniach. Ponieważ są one tożsame, nie mają one wpływu na sposób realizacji umowy przez EURO 2000.

„od zakończenia” – „od terminu zakończenia”, „EURO 2000” - „InCo”.

Powyżej przytoczone pojęcia mogą być wykorzystywane zastępczo i określają odpowiadające sobie elementy umowy.

Wykorzystywanie klauzuli od momentu wpisania jej do rejestru jest zabronione. Treść klauzuli należy w związku z tym analizować w oderwaniu od treści umowy. Tak więc, należy przyjąć, iż zakazane jest zachowanie przedsiębiorcy określone w danym postanowieniu, bez względu na treści postanowień, z którymi jest związany. Ocena postanowienia pod względem naruszenia Kodeksu cywilnego w zakresie niedozwolonych postanowień umownych dotyczy danego postanowienia umowy, a nie treści postanowień z nim związanych.

Biorąc pod uwagę powyższą wykładnię, można przyjąć, iż zacytowane postanowienia w swej treści są tożsame i wyczerpują treść niedozwolonego postanowienia umownego zdefiniowanego w art. 385¹ pkt 12 i 21 k.c., za które uważa się postanowienie wyłączające obowiązek zwrotu konsumentowi uiszczonych zapłaty za świadczenie nie spełnione w całości lub części, jeżeli konsument zrezygnuje z zawarcia umowy lub jej wykonania oraz uzależniają odpowiedzialność kontrahenta konsumenta od wykonania zobowiązania przez osoby, za pośrednictwem których kontrahent konsumenta zawiera umowę lub przy których pomocy wykonuje swoje zobowiązanie.

Postanowienie wskazane w pkt 2 zostało uznane za niedozwolone wyrokiem z dnia 31 stycznia 2003r. Sygn. akt XVII Amc 31/02 przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, a następnie wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych w dniu 30 czerwca 2003r. w sprawie z powództwa Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Słupcy przeciwko Sławomirowi Braszka prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą

Przedsiębiorstwo Remontowo-Budowlane „REMO-BUD” w Gnieźnie. Sąd uznał za niedozwolone i zakazał stosowania postanowienia w brzmieniu:

„Wszelkie spory wynikłe na tle zawartej umowy podlegają wyłączności sądu powszechnego dla siedziby firmy przyjmującej zamówienie”.

Pomimo faktu, iż porównywane postanowienia nie brzmią literalnie tak samo, jednak w taki sam sposób określają właściwość sądu, który jest według umowy właściwy do rozstrzygania sporów. Postanowienia: kwestionowane oraz wpisane do rejestru ograniczają możliwość rozstrzygania sporów do sądu właściwego ze względu na siedzibę firmy. Takie narzucenie Sądu, który ma rozstrzygnąć o sporze jest sprzeczne z Kodeksem cywilnym. Postanowienie wykorzystywane przez EURO 2000 zostało uznane za niedozwolone również wyrokiem z dnia 27 czerwca 2003r. Sygn. akt XVII Amc 50/01 przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, a następnie wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych w dniu 14 sierpnia 2003r. w sprawie z powództwa Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeciwko Międzynarodowej Korporacji Gospodarczej „InCo” Sp. z o.o. z siedzibą w Tychach, Sąd uznał za niedozwolone i zakazał stosowania postanowienia w brzmieniu:

„(...) Sprawy wymagające rozstrzygnięcia sądowego będą prowadzone przed Sądem Rejonowym w Tychach lub przed Sądem Okręgowym w Katowicach.”

Biorąc pod uwagę powyższą wykładnię, można przyjąć, iż zacytowane postanowienia w swej treści są tożsame i wyczerpują treść niedozwolonego postanowienia umownego zdefiniowanego w art. 385³ pkt 23 k.c., za które uważa się postanowienie narzucające rozpoznanie sprawy przez sąd, który wedle ustawy nie jest miejscowo właściwy. Zapisy te wyłączają rozpoznanie sprawy przez sąd właściwy według właściwości przemiennej, w świetle art. 33, 34, 35 i 36 k.p.c.

Tak więc, biorąc pod uwagę powyższe uzasadnienie, należy przyjąć, iż w/w postanowienia różnią się tylko podmiotowo, a wszelkie inne różnice nie mają wpływu na sposób zachowania przedsiębiorcy. W/w zapisy Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za niedozwolone w powołanych wyrokach gdyż, jako postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione, kształtowały jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Przytoczone powyżej zapisy w odpowiadający sobie sposób regulują poszczególne obowiązki stron umowy mające na celu zapewnienie sprawnego funkcjonowania grupy. Porównywane postanowienia w taki sam sposób kształtują obowiązki i prawa, których dotyczą. Różnice w treści porównywanych postanowień wynikają jedynie z nazewnictwa, stylistyki, czy też nazw podmiotów.

Zgodnie z art. 23a) ust. 1 ustawy antymonopolowej przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działania przedsiębiorcy. Przedmiotem niniejszego postępowania było dokonanie oceny, czy przedsiębiorca stosuje niedozwolone postanowienia umowne, których wykorzystywanie w obrocie z konsumentami jest zabronione. Przez stosowanie niedozwolonych postanowień umownych rozumieć należy realizowanie zawartej umowy w oparciu o zakazane postanowienia, tak więc realizację umowy w sposób zakazany. Jak wykazano powyżej, przedsiębiorca naruszył prawo poprzez stosowanie zakazanych postanowień wpisanych do rejestru niedozwolonych postanowień umownych.

Posługiwanie się postanowieniem, które zostało wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, po uznaniu go przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone jest zakazane z mocy prawa. Zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy i organy państwowe, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Sąd orzekając co do postanowienia, iż jest to niedozwolone postanowienie umowne stwierdza, iż kształtuje ono prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, równocześnie rażąco naruszając jego interesy. Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. przez niedozwolone postanowienie umowne uważa się, postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie, które kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając

jego interesy. Biorąc pod uwagę powyższą wykładnię, oraz fakt, iż organ antymonopolowy otrzymywał sygnały konsumentów dotyczące sposobu realizacji warunków umowy przez EURO 2000, można stwierdzić, iż praktyki polegające na realizacji umów zawartych z konsumentami w oparciu o zakazane procedury określone w niedozwolonych postanowieniach umownych, a także ewentualne zamieszczanie w nowo zawieranych umowach, postanowień, które zostały wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, naruszały zbiorowy interes konsumentów.

W świetle powyższego, należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie został naruszony zbiorowy interes konsumentów i tym samym zasadne było podjęcie działań przewidzianych w ustawie dla zapewnienia ochrony konsumentów.

Wobec powyższego orzeka się jak w pkt I sentencji.

Zgodnie z art. 23c ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w decyzji, Prezes Urzędu może określić środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w celu zapewnienia wykonania nakazu. Środkiem usunięcia praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w celu wykonania nakazu określonego w pkt I sentencji niniejszej decyzji, należy uznać zaniechanie stosowania niedozwolonych postanowień umownych, tj. art. 16 pkt 1 oraz art. 19 *ogólnych warunków umowy*, przez zaprzestanie wykorzystywania w umowach zawartych, a niewykonanych w dacie otrzymania decyzji, a także w nowych umowach zawieranych po tej dacie, treści przedmiotowych postanowień.

Wobec powyższego orzeka się jak w pkt II sentencji.

Art. 100e) ustawy antymonopolowej, umożliwia Prezesowi Urzędu nadanie decyzji w całości lub w części rygoru natychmiastowej wykonalności, jeżeli wymaga tego ważny interes konsumentów. W przedmiotowym przypadku ważny interes konsumentów upatruje się w interesie ekonomicznym konsumenta. Umowa, której postanowienia poddano kontroli ma za zadanie uregulować relacje pomiędzy przedsiębiorcą, oraz uczestnikami grupy, którzy wnoszą środki finansowe na rzecz wspólnego funduszu. Zgromadzone przez nich środki, są przeznaczane na zakup towarów. Tak więc jest to umowa współzaufania. Klienci muszą zaufać, iż członkowie grupy, będą rzetelnie wносить środki pieniężne na wspólną rzecz, a przedsiębiorca, będzie rzetelnie dbał o ich interes. Przedsiębiorca pełni funkcję tylko administratora środkami Klientów. Dlatego też wykorzystywanie zabronionych przez Sąd postanowień, które są niekorzystne dla Klientów, może narażać ich na straty finansowe. Administrator poprzez stosowanie procedur opisanych w niedozwolonym postanowieniu umownym, dotyczących rozwiązania i likwidacji grupy oraz ograniczenie sądu do sądu właściwego ze względu na siedzibę przedsiębiorcy, narusza interes ekonomiczny konsumentów.

Z uwagi na przedmiotowe zagrożenie interesu ekonomicznego konsumentów, nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności, jest uzasadnione.

Wobec powyższego orzeka się jak w pkt III sentencji.

Na podstawie art. 72 ustawy antymonopolowej, jeżeli postępowanie zostało wszczęte z urzędu i w jego wyniku Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca lub związek przedsiębiorców, który dopuścił się tego naruszenia, zobowiązany jest ponieść koszty postępowania. Zgodnie z art. 75 ustawy antymonopolowej, organ antymonopolowy rozstrzyga o kosztach, w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie.

Postępowanie przeciwko EURO 2000 w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, zostało wszczęte z urzędu. Na podstawie ustaleń dokonanych w trakcie postępowania organ antymonopolowy w punkcie I decyzji stwierdził naruszenie przepisów ustawy antymonopolowej. Kosztami niniejszego postępowania dla organu antymonopolowego, są wydatki w wysokości 53 zł związane z korespondencją pomiędzy organem antymonopolowym a przedsiębiorcą. W związku z powyższym organ antymonopolowy postanowił obciążyć LOKATA kosztami postępowania w wysokości 53 zł (słownie złotych: pięćdziesiąt trzy).

Wobec powyższego orzeka się jak w punkcie IV sentencji decyzji.

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 511010101000787822231000000.

Na postanowienie zawarte w punkcie IV niniejszej decyzji, na podstawie art. 78 ust. 6 ustawy antymonopolowej w związku z art. 479²⁸ § 1 pkt 2 k.p.c. przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach w terminie tygodnia od dnia doręczenia.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach.

Dyrektor Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach
Alicja Kral